

само съ рѣчи свидѣтелствовахъ, но, споредъ рѣчи-тѣ на апостола Павла, и раны-тѣ господны носихъ на тѣло-то си, защото мнозина отъ тѣхъ претърпѣхъ най тежки мъки во време-то на послѣдни-тѣ гоненїа на църква-та Христова; и на тойзи соборъ съ сѣдъ главъ (бѣла, побѣлала глава) сѣдѣхъ заедно съ дръгари-тѣ си, като стари войници Христови. Царъ Константинъ великій, като ги събра отъ сички-тѣ краища на великата си държава, побожно имъ цѣлѣваше светы-тѣ раны и смиренно сѣдѣше наредъ ангелскій-а соборъ на тѣзи пастири, кои-то бѣхъ пълни съ дъха светаго и съ раны Христовы.

Но ако и да бѣхъ са събрали тѣ отъ далечны земли, кои-то и не знаахъ една за дръгъ: то, като са придржавахъ за слово-то Божіе и за проповѣданїе-то апостолско, сички-тѣ еднодушно изрекохъ символ-а, кой-то са и днесъ, като непоколевимъ temelъ на църква-та, чете на сѣкъ лютюргїѣ. Заради това добро слави църква-та тѣзи велики свѣтила, кои-то ѣ напоихъ съ чистъ вода на православна-та наѣка, та са наслаждаватъ сега съ вѣчнъ радость при изворы-тѣ на покой-а.

„Божѣственно воинство, кое-то си тайнъ-тъ на побожность-та ясно прѣдало на църква-та, сладкодѣмни носители на господне-то оръжіе, свѣтли звезди на умный-а сводъ небесный, непоколебими стълпови на тайный-а сіонъ, райско цвѣтіе, кое-то дъха съ миръ, златни уста на слово-то, Никейска